

La minyona de la vall d'Andorra

Antònia Batlle i Cabrafiga, Molló

1. U - na can - ço - ne - ta no - va bé la sen - ti - reu can - tar,
drins que la fes - te - gen, tot(s) tres s'hi vo - len ca - sar. I (a) l'un é(s) l'he - reu Ri - e - ra, l'a - tre
men - ge i a la tar - da, i el Cer - dà si se n'hi va: "Déu la guard, Do - na Ma - ri - a, i de
tre - ta n'és d'u - na mi - nyo - na qu(e) a
n'és l'he - reu Cer - dà, l'a - tre n'és l'he - reu del sas - tre, ta - bé s'hi pen - sa ca - sar. Tu fes -
sa - lut cum li va? I a (v)on té la se - va fi - lla, que pe la ca - sa no va?"
la vall d'An - dor - ra es - tà. 2. Tres fa -
te - ja - la i jo plei - de - ja - la, veu - rem qui la'n can - sa - rà. 3. I un diu -

-La me(u) filla és a la plaça, és a la plaça a ballar,
i ab el jove que ara balla pensant si s'hi casarà.
I el Cerdà gafa la mula, dret a la plaça se'n va.
Si li'n dóna u(i)adeta, u(i)adeta li tornà;
la segona u(i)adeta, ja se'n gafen pe la mà.
Set anells del(s) que portava i al dits els hi va posar,
i amb la noia de Dona Maria i el Cerdà s'hi va casar.